Hvorvidt det under almindelige Forhold vil være umuligt at faae en anden Ordning af eller rettere sagt en Forøgelse indført ved Politivæsenet paa Landet, skal jeg i Øieblikket ikke udtale mig om, da det ikke ligger for. Jeg vil kun sige, at jeg tror ikke, det vilde være vanskeligt at opnaa en Overenskomst derom, men det maatte da nødvendigvis efter min Betragtning være under den Betingelse, at det militære Gendarmerikorps først maatte være skaffet ud af Verden. Er det først borte, tror jeg, man kan forhandle paa ordinær Vei om Indførelsen af mere Landpoliti, om saadant ansaaes for nødvendigt, og det kan gjærne være muligt, at det i hvert Fald paa sine Steder ikke vilde være af Veien, om Landpolitiet blev forøget, men den Maade, hvorpaa Gendarmerne ere blevne indførte, og navnlig den Aarsag, af hvilken dette er sket fra Krigsministeriet, tillader jeg mig at tro, har bragt en Harme ind i Befolkningen, som ikke lægger sig, før dette, jeg havde nær sagt, berømte Korps er skaffet vel af Veien igjen. Jeg skal dernæst med Hensyn til Ændringsforslag under Nr. 166 blot sige det, at hvad angaar Indførelsen af de nye Magasingeværer, som de jo kaldes, staar den for mig som af en maaske noget tvivlsom Nytte. Jeg havde Leilighed til at se Prøveskydningen med de nye Geværer 1867, da Remingtongeværet blev valgt som den bedste af de da forelagte Prøver. Ganske vist kan det maaske nok synes, at Magasingeværet har Fordele for det; Skydningen kan vistnok foregaa noget hurtigere med det end med Bagladegeværet, men det er dog et Spørgsmaal, om Magasingeværet ikke er temmelig indviklet og lettere kommer i Uorden, saa at der kunde tænkes Muligheden af, at naar Soldaterne ikke vare særdeles nøie paapasselige med at holde den Slags Geværer i Orden, under Kamp kunde fremkomme Ulemper, saa at Geværerne da endog kunde blive ubrugelige i alt Fald for fleres Vedkommende. Det forekommer mig, at de Geværer, vi have, fyldestgjøre alle billige Krav med Hensyn til et godt og, hvad jeg vil kalde et hurtigskydende Gevær. Der kan maaske nok afskydes nogle flere Skud med Magasingeværet, naar først Magasinet er forsynet med det behørige Antal Patroner, men det er vist et Spørgsmaal, om den Fordel er saa stor. Jeg skal imidlertid ikke indlade mig videre paa Spørgsmaalet her, da Udvalgets Flertal jo foreslaar Bevillingen nægtet, og der vil blive Leilighed senere til at tage Spørgsmaalet under nærmere Overveielse. Endelig skal jeg kun sige et Par Ord om Ændringsforslaget under Nr. 169. Det er jo af ikke saa lille finantsiel Betydning, idet det dreier sig om henved 4 Millioner Kr., og det angaar de saakaldte provisoriske Fæstningsværker. Det er nu over 10 Aar siden, at det nuværende Ministerium bragte den samme eller en lignende Befæstningssag paa Bane, og den Gang blev den ogsaa stillet op som noget Stort, endog som Danmarks første og fornemste Livssag. Det er mærkeligt nok, at det saa har kunnet vare i 10—11 Aar, inden at der er taget fat paa de Befæstninger paa den Maade, som det nu er sket. Man skulde næsten synes, at naar Ministeriet føler hos sig selv, at det er dets uafviselige Pligt at fremme en Sag af en saadan Betydning, at den er en Livssag for Danmark, burde det have taget fat paa den for længe siden. At det nu efter at have mødt en stadig voxende Modstand mod dette Anlæg gaar til at anvende saa betydelige Midler til Frembringelse af disse Befæstninger, finder jeg ganske vist besynderligt. Ogsaa det, tør jeg nok sige er Noget af det, der har vakt Befolkningens Forbauselse i en meget betydelig Grad. At den ærede Krigsminister kan antage, at han vil faae dette Things Indrømmelse til at anvende et saadant Beløb, som her er forlangt, finder jeg ganske uforklarligt. Den ærede Minister maa jo have den Tro, at naar han blot bliver ved og hænger i, som det hedder, vil Folkethinget nok tilsidst give Kjøb. Jeg har nu ingen Tro til, at det vil ske; tværtimod, jeg er vis paa, at det Folkething, der vilde gaa hen og stemme for et saadant Beløb, vilde ved det først mulige Valg blive afløst af et ganske andet, men jeg er forøvrigt aldeles vis paa, at det nuværende Folkething aldrig paa nogen Maade siger ja dertil. Jeg kunde næsten her anvende en Yttring, der i Gaar blev brugt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (E. F. Larsen) med Hensyn til de Sagkyndige, at det er dog en noget egen Sag med den Slags Folk. De Sag-